

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614010226
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5614010226.8

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. februára 2020 odvolania obžalovaného Ing. P. V. a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/63/2014 zo dňa 23.9.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného Ing. P. V. a prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/63/2014 zo dňa 23.9.2019 bol obžalovaný Ing. P. V. uznaný vinným pre skutok pod bodom 1) právne kvalifikovaným ako pokračovací prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zák. (v spojení s § 122 ods. 10 Tr. zák.), na tom skutkovom základe, že:

v rámci výkonu mandátu starostu obce bez vedomia a súhlasu obecného zastupiteľstva obce Demänovská Dolina, IČO: 00 315 168 Demänovská Dolina 258, okres Liptovský Mikuláš, v rozpore s ustanovením § 11 ods. 4 písm. j) Zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, v spojení s ustanoveniami § 13 ods. 4 písm. e) Zákona o obecnom zriadení a § 7 ods. 1, 2 písm. a), b) Zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, hlavnému kontrolórovi obce K. A., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. L. XXX, okres Liptovský Mikuláš, dňa 19.12.2011 udelil a zároveň v hotovosti vyplatil odmenu vo výške 150,- Eur, čím v spojení s daňovými a odvodovými povinnosťami vo výške 165,05 Eur neoprávnene zaťažil obecný rozpočet obce na strane výdavkov v sume 415,05 Eur a spôsobil tak obci Demänovská Dolina, okres Liptovský Mikuláš, škodu vo výške 415,05 Eur.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovanému podľa § 237 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 56 ods. 1, 2 Tr. zák. uložený peňažný trest vo výške 600,- (šesťsto) Eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Naproti tomu vyššie špecifikovaným napadnutým rozsudkom okresný súd obžalovaného Ing. P. V. z dôvodu podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora pre skutok pod bodom 2) právne kvalifikovaným ako pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b) Tr. zák. (v spojení s § 122 ods. 10 Tr. zák.) a pre skutok pod bodom 3) právne kvalifikovaným ako pokračovací prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. a pokračovací prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., lebo skutky nie sú trestným činom a to na tom skutkovom základe, že:

2) v rámci výkonu mandátu starostu obce v procese udeľovania odmeny a výplaty odmien hlavnému kontrolórovi obce Demänovská Dolina, IČO: 00 315 168, Demänovská Dolina 258, okres Liptovský

Mikuláš, K. A., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. L. XXX, okres Liptovský Mikuláš, neoprávnene v rozpore s ustanovením § 11 ods. 4 písm. j) Zákona o obecnom zriadení, v spojení so znením § 13 ods. 4 písm. e) Zákona o obecnom zriadení, zasiahol do právomoci a pôsobnosti obecného zastupiteľstva obce v zložení Ing. T. L., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. L. XX, okres Liptovský Mikuláš, prechodne bytom Q. X, E. F., Ing. P. O., nar. X.X.XXXX, trvale bytom L. L. XX, okres Liptovský Mikuláš, Ing. Mgr. D. V., CSc., nar. X.X.XXXX, trvale bytom L. L. XX, okres Liptovský Mikuláš, P. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. L. XXX, okres Liptovský Mikuláš a Mgr. K. A., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. L. XX, okres Liptovský Mikuláš, ktorého jednotlivým členom protiprávne odňal právo hlasovaním rozhodnúť o schválení odmeny hlavnému kontrolórovi obce tým, že K. A. zaradil v tejto súvislosti medzi tých zamestnancov obce, o ktorých výške odmeny a spôsobe jej výplaty bol v zmysle § 13 ods. 4 písm. d), ods. 5 Zákona o obecnom zriadení oprávnený rozhodnúť sám, bez schválenia obecným zastupiteľstvom,

3) po tom, čo mu v zmysle § 13a ods. 1 písm. d) Zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, dňa 22.12.2012, v súvislosti s právoplatným odsúdením za úmyselný trestný čin trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/132/2012 dňa 28.11.2012, s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňom 22.12.2012 v spojení s uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 5.6.2013, sp.zn. 1T/132/2012 a Krajského súdu Žilina zo dňa 17.7.2013, č.k. 2Tos/58/2013-161, s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňom 17.7.2013, zanikol mandát starostu, ktorý vykonával v obci Demänovská Dolina, IČO: 00 315 168, Demänovská Dolina 258, okres Liptovský Mikuláš, obci nevrátil osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Scout AC Kombi zelenej metalízy, s prideleným evidenčným číslom: LM 485 BX, v hodnote 12.560,- Eur, ani platobnú kartu vydanú k účtu číslo: XXXXXXXXXX/XXXX, vedenému spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, v prospech obce, ktoré mu boli zverené v súvislosti s výkonom funkcie starostu obce, ale tieto bez právneho titulu v období od 17.7.2013 do 12.8.2013 naďalej používal, pričom v súvislosti s používaním osobného motorového vozidla vo vlastníctve obce, pri vykonaní cesty z obce Demänovská Dolina do neznámeho cieľa a späť dňa 22.7.2013, na čerpacej stanici spoločnosti SHELL Slovakia, s.r.o., IČO: 31 361 081, so sídlom Einsteinova 23, Bratislava, nachádzajúcej sa na Garbiarskej ulici v Liptovskom Mikuláši, prostredníctvom platobnej karty realizoval nákup pohonných hmôt v hodnote 82,70 Eur, dňa 2.8.2013, na čerpacej stanici spoločnosti TESCO STORES SR, a.s., IČO: 31 321 828, so sídlom Kamenné námestie 1/A, Bratislava, nachádzajúcej sa na ulici Kamenné pole v Liptovskom Mikuláši, prostredníctvom platobnej karty realizoval nákup pohonných hmôt v hodnote 67,65 Eur, dňa 3.8.2013, na čerpacej stanici spoločnosti OMV Slovensko, s.r.o., IČO: 00 604 381, so sídlom Einsteinova 25, Bratislava, nachádzajúcej sa na Tatranskej ceste v Ružomberku, prostredníctvom platobnej karty realizoval nákup pohonných hmôt v hodnote 65,97 Eur a dňa 7.8.2013, na čerpacej stanici spoločnosti SHELL Slovakia s.r.o., nachádzajúcej sa na Garbiarskej ulici v Liptovskom Mikuláši, prostredníctvom platobnej karty realizoval nákup pohonných hmôt v hodnote 67,03 Eur, čím obci Demänovská Dolina spôsobil škodu vo výške 283,35 Eur.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. súd poškodenú Obec Demänovská Dolina, IČO: 00 315 168, so sídlom Demänovská Dolina 258, okres Liptovský Mikuláš, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti odsudzujúcemu výroku rozsudku pre skutok pod bodom 1) podal odvolanie obžalovaný Ing. P. V. a to tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste a to ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Zahlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 9.12.2019, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 10.12.2019, a to nasledovne:

Ohľadne odsúdenia pre skutok pod bodom 1) sa obžalovaný nestotožňuje v otázke, že bol naplnený tzv. materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. Práve z pohľadu závažnosti jeho konania so zreteľom na spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia páchatel'a, pokiaľ by aj súd dospel k záveru, že konanie obžalovaného inak formálne vykazuje znaky trestného činu, tak nemožno hovoriť aj o tom, že v jeho prípade bol naplnený materiálny korektív.

Vianočný príspevok alebo vianočnú odmenu totiž obžalovaný vyplácal hlavnému kontrolórovi obce, ktorého náplňou činnosti je práve kontrolovať finančné hospodárenie obce a poukazovať na nezákonnosť nakladania s finančnými prostriedkami. Hlavný kontrolór bez akýchkoľvek pripomienok prevzal v roku 2011 odmenu vo výške 100,- Eur a v roku 2012 odmenu vo výške 150,- Eur. Obžalovaný konal v dobrej viere, pretože nielen pred hlavným kontrolórom obce, ale ani pred poslancami obecného

zastupiteľstva nič netajil a obidve odmeny vyplácal v ich prítomnosti a v prítomnosti zamestnancov obce a nikto zo zúčastnených nemal k vyplácaniu odmien žiadne otázky, ani pripomienky. Vzhľadom na výšku odmien a ročné finančné príjmy Obce Demänovská Dolina v podstate obci nevznikla žiadna škoda, a to aj s poukazom na skutočnosť, že poslanci nenamietali, že hlavnému kontrolórovi odmena nepatrí, len to, že formálne o jej výške mali rozhodnúť oni hlasovaním. Takže práve vzhľadom na spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný a mieru zavinenia s určitosťou nemožno hovoriť o naplnení materiálneho korektívu.

Z vyššie uvedených dôvodov žiada, aby krajský súd napadnutý rozsudok vo výroku o vine pre skutok pod bodom 1) a vo výroku o treste zrušil, a aby ho spod obžaloby oslobodil.

Proti oslobodzujúcim výrokom vyššie špecifikovaného rozsudku pre skutky pod bodmi 2) a 3) podal odvolanie prokurátor písomným podaním zo dňa 27.9.2019, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 27.9.2019 v neprospech obžalovaného, ktoré zdôvodnil nasledovne:

Ohľadne oslobodzujúceho výroku rozsudku sa nestotožňuje s napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ani so zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/10/2019 zo dňa 24.4.2019, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. zrušil predchádzajúci vo veci vyhlásený rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/63/2014 zo dňa 5.11.2018.

Vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovanému ako pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b) Tr. zák. poukazuje na § 11 ods. 4 písm. j) Zákona o obecnom zriadení, v spojení so znením § 13 ods. 4 písm. e) Zákona o obecnom zriadení. Z obsahu ustanovenia § 11 ods. 4 písm. j) Zákona o obecnom zriadení vyplýva, že zákonodarca právo schvaľovať odmenu hlavnému kontrolórovi obce zveril kolektívnemu orgánu jednotky obecnej samosprávy v podobe obecného zastupiteľstva. Je teda dôvodné predpokladať, že predmetnú otázku považoval za natoľko dôležitú, že ju neponechal v právomoci a pôsobnosti iného orgánu obce a úpravou § 11 ods. 4 písm. j) Zákona o obecnom zriadení súčasne určil, že je možné o nej konať a rozhodnúť výlučne hlasovaním v zmysle § 12 ods. 7 Zákona o obecnom zriadení. Hlasovanie v súvislosti s výkonom mandátu poslanca jednotky územnej samosprávy je pritom fakticky výlučnou možnosťou, ako spolurozhodovať o dôležitých otázkach v živote obce a realizovať tak výkon nepriamej demokracie, keďže poslanec obecného zastupiteľstva pri výkone svojho mandátu de facto zastupuje záujmy svojich voličov. Domnieva sa teda, že odňatie hlasovacieho práva poslancovi obecného zastupiteľstva skutočne nie je iba vážnou, ale najzávažnejšou možnou ujmom, ktorá ho môže v súvislosti s výkonom mandátu postihnúť. V tomto smere pritom nepovažuje za relevantné, k čomu konkrétne mohlo, respektíve malo uplatnenie hlasovacieho práva smerovať. O dôležitosti predmetu hlasovania totiž rozhodol samotný zákonodarca, inak by rozhodnutie v tej, ktorej veci, schvaľovanie odmeny hlavnému kontrolórovi obce pritom nevynímajúc, ponechal v právomoci a pôsobnosti iného orgánu obce, napríklad starostu tak, ako to urobil v súvislosti s odmeňovaním ostatných zamestnancov obce v zmysle § 13 ods. 4 písm. e) Zákona o obecnom zriadení. Preto za naplnenie zákonnej požiadavky spočívajúcej vo vážnej ujme na právach iného v zmysle § 375 ods. 1 písm. b) Tr. zák. považuje už samotné odňatie práva rozhodovať hlasovaním. So zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu tak, ako to požaduje v súvislosti s kumulatívnym naplnením zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 Tr. zák., dospel k presvedčeniu a záveru, že vážna ujma na právach sa má v danom prípade týkať práv každej jednotlivkej fyzickej osoby vykonávajúcej v rozhodnom čase mandát poslanca, nie predmetu hlasovania. Vážnu ujmu na právach preto považuje za potrebné vzhliadať v odňatí práva hlasovať. Za predpokladu, že by bolo možné vo veci pripustiť iný výklad predmetnej požiadavky zákonodarcu, znenie § 375 Tr. zák. by vo vzťahu k poslancom obecného zastupiteľstva v širokom spektre stratilo svoj význam, opodstatnenosť a nakoniec aj možnosť uplatnenia.

Čo sa skutku právne kvalifikovaného ako pokračovací prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. a prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. týka, požiadavku odvolacieho súdu a faktickú povinnosť uloženú prokurátorovi preukázať, kedy obžalovaný nadobudol vedomosť o existencii uznesenia Krajského súdu v Žiline, č.k. 2Tos/58/2013-161 zo dňa 17.7.2013, s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňom 17.7.2013, považuje za nelegitímnu. S atribútom právoplatnosti súdneho rozhodnutia právny poriadok Slovenskej republiky bezprostredne spája viaceré právne relevantné následky. Pre daný prípad ide v zmysle § 13a ods. 1 písm. d) Zákona o obecnom zriadení, v spojení so znením § 184 ods. 1 písm. a) Tr. por. o zánik mandátu starostu obce. Zákonodarca pritom absolútne pri právoplatných súdnych rozhodnutiach nerieši otázku, či vôbec a ak áno, tak kedy sa o nich ich obsahom dotknutý subjekt dozvedel. Táto otázka je dôležitá výlučne v procese vedúcom k vyznačeniu doložky právoplatnosti. Keďže aj napriek

tomu atribútu právoplatnosti súdneho rozhodnutia priznáva relevantné právne následky, je možné a potrebné dospieť k záveru, že vedomosť dotknutého subjektu o existencii súdneho rozhodnutia prezumuje. V prípade akceptácie požiadavky Krajského súdu v Žiline, aby odsúdenému bola preukázaná vedomosť o existencii právoplatného súdneho rozhodnutia vydaného v jeho trestnej veci, tomuto postačuje účinne mariť jeho oznámenie, čo sa fakticky v trestnej veci vedenej proti obžalovanému Okresným súdom Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 1T/132/2012 aj preukázateľne stalo. Domnieva sa preto, že spochybňovanie atribútu právoplatnosti súdneho rozhodnutia a tým aj právne relevantných následkov s ním bezprostredne spojených, je v právnom štáte neprípustné. Ak zákonodarca v rámci právneho poriadku Slovenskej republiky priznáva súdnemu rozhodnutiu atribút právoplatnosti, je ho pre stabilitu právnych vzťahov nevyhnutné bezvýhradne rešpektovať. Výnimku v tomto smere je podľa jeho názoru možné pripustiť len za predpokladu preukázania, že doložkou právoplatnosti bolo opatrené súdne rozhodnutie v rozpore s príslušným právnym predpisom, čo však nepochybne nie je prípad obžalovaného. Vedúc úvahy v tomto smere ad absurdum, obžalovaný bol starostom obce Demänovská Dolina až do dňa 25.10.2013, kedy sa preukázateľne o existencii uznesenia Krajského súdu v Žiline, č.k. 2Tos/58/2013-161 zo dňa 17.7.2013, s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňom 17.7.2013, dozvedel. Spochybnením právoplatnosti súdneho rozhodnutia dochádza k spochybneniu konania osôb, ktoré za asistencie príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky a vedúceho zamestnanca odboru všeobecnej vnútornej správy Okresného úradu Liptovský Mikuláš viedlo dňa 12.8.2013 k prevzatíu agendy starostu obce. V ich svetle sa toto konanie potom javí byť protiprávnym. Zo strany obžaloby zabezpečeného a konajúceho súdu prvého stupňa predloženého spisového materiálu pritom nad všetku pochybnosť vyplýva, že uznesenie Krajského súdu v Žiline, č.k. 2Tos/58/2013-161 zo dňa 17.7.2013, nadobudlo právoplatnosť, teda atribút vyvolávajúci všetky ďalšie relevantné právne následky s ním pravidelne spájané a právnym poriadkom Slovenskej republiky aprobované dňa 17.7.2013. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje, aby krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch ohľadne oslobodenia obžalovaného spod obžaloby zrušil a podľa § 322 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. por. mu vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Písomné odvolanie ohľadne oslobodzujúceho výroku rozsudku pre skutok pod bodom 3) prokurátor doplnil v rámci konečného návrhu na verejnom zasadnutí konanom pred odvolacím súdom dňa 19.2.2020 v tom smere, že subjektívna stránka žalovaného prečinu bola preukázaná, keď predmetný trestný rozkaz, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným nadobudol právoplatnosť dňa 23.12.2012. Pokiaľ teda obžalovaný proti trestnému rozkazu v ďalšom podával odpor, účelovo odďaľoval konanie, a preto obhajobu obžalovaného v tomto smere považuje za účelovú.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný Ing. P. V. vyjadril prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 9.12.2019, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 10.12.2019:

Pokiaľ prokurátor odvolaním napadol oslobodzujúci výrok rozsudku vo vzťahu ku skutku pod bodom 2), k uvedenému obžalovaný dáva do pozornosti, že on poslancom neodňal právo hlasovať a vzhľadom na okolnosti prípadu, pohnútku, intenzitu, údajne spôsobenej ujmy a jej následky, nemožno hovoriť o spôsobení vážnej ujmy. Z hľadiska zavinenia tiež nemožno konštatovať, že obžalovaný konal v úmysle niekomu spôsobiť vážnu ujmu. V odôvodnení odvolania prokurátor okrem iného uvádza: „Hlasovanie v súvislosti s výkonom mandátu poslanca jednotky územnej samosprávy je pritom fakticky výlučnou možnosťou, ako spolurozhodovať o dôležitých otázkach v živote obce a realizovať tak výkon nepriamej demokracie, keďže poslanec obecného zastupiteľstva pri výkone svojho mandátu de facto zastupuje záujmy svojich voličov.“ V prejednávanej veci však vzhľadom na okolnosti prípadu nemožno hovoriť o tom, že išlo o dôležité otázky v živote obce.

Ak prokurátor odvolaním napadol oslobodzujúci výrok rozsudku pre skutok pod bodom 3), obžalovaný poukazuje na to, že pri trestnej zodpovednosti za úmyselný trestný čin musí existovať vôľová alebo aspoň vedomostná zložka páchatel'a. S poukazom na ustanovenie § 15 Trestného zákona len neznalosť zákona neospravedlňuje, teda len o všetkom, čo bolo vyhlásené v zbierke zákonov platí fikcia, že je to známe každému, koho sa to týka. Táto fikcia však neplatí pri súdnych rozhodnutiach, ktoré sú vyhlásené na neverejných zasadnutiach, aj keď sú právoplatné a vykonateľné ich vyhlásením.

Z vyššie uvedených dôvodov obžalovaný žiada, aby súd odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcim výrokom napadnutého rozsudku ako nedôvodné zamietol.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor vyjadril písomným podaním zo dňa 20.12.2019, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 23.12.2019.

Prokurátor sa nestotožňuje s dôvodmi odvolania obžalovaného.

Vo vzťahu k výplate odmeny vtedajšiemu hlavnému kontrolórovi obce Demänovská Dolina, K. A., v spojení s prezentáciou obvineným zvoleným obhajcom, považuje za potrebné dať do pozornosti ako súdu prvého stupňa, tak aj odvolaciemu súdu, že hlavný kontrolór obce, keďže rozhodovanie obecného zastupiteľstva o jeho odmene sa ho bezprostredne dotýka, nemusel mať vedomosť o tomto konaní a rozhodovaní, respektíve jeho absencii, a to ani v prípade, že by v danej veci bola obžalovaným rešpektovaná príslušná právna úprava a odmena hlavnému kontrolórovi vyplatená až potom, čo o jej priznaní a výške rozhodol kolektívny orgán jednotky územnej samosprávy. S poukazom na uvádzané mu nie je podľa názoru strany obžaloby možné úspešne túto skutočnosť vytýkať. Ak obžalovaný, ktorý ako osoba vykonávajúca mandát starostu obce mal a musel byť oboznámený s rozsahom svojich právomocí a pôsobnosti, mal podľa tvrdení ním zvoleného obhajcu konať v dobrej viere, rovnako dobrú vieru nie je možné upierať ani hlavnému kontrolórovi obce pri preberaní odmeny z rúk starostu obce, keďže rovnako nemal dôvod pochybovať o tom, že o nej konal a rozhodol príslušný orgán jednotky územnej samosprávy. S týmto konštatovaním potom bezprostredne súvisí absencia námietok kohokoľvek z prítomných na akcii, na ktorej k odovzdaniu odmien, okrem iného aj odmeny hlavnému kontrolórovi obce obžalovaným, došlo. Strana obžaloby považuje za neprípustné zbavovať sa vlastnej trestnoprávnej zodpovednosti plynúcej z porušenia konkrétneho zákonného ustanovenia obžalovaného tým, že obdobný nedostatok vytkne niekomu inému. Nevedomosť hlavného kontrolóra obce, či poslancov obecného zastupiteľstva nemôže a ani nesmie byť ospravedlnením pre protiprávne konanie starostu obce.

Čo sa ďalších skutočností prezentovaných obžalovaným zvoleným obhajcom týka, považuje za potrebné dať do osobitnej pozornosti skutočnosť, že čo je dôležitou otázkou v živote obce, nie je na rozhodnutí strán trestného konania, ba dovoľuje si domnievať sa, že ani súdu, ale bezprostredne vyplýva z príslušného ustanovenia právneho predpisu, v danom prípade zo znenia § 11 ods. 4 písm. j) Zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, v znení neskorších predpisov. V tomto smere má dôvod domnievať sa, že inak by zákonodarca nezveril rozhodovanie o odmene hlavného kontrolóra obecnému zastupiteľstvu, ako kolektívnemu orgánu, ktorý je nútený svoje rozhodovanie realizovať hlasovaním, ale ponechal by ho v kompetencii starostu obce, čo sa však nestalo. V tejto súvislosti pritom považuje ďalej za nepochybné, že v súvislosti s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b) Tr. zák., ktorého spáchanie bolo obžalovanému kladené za vinu v bode 2) obžaloby a pre ktorý bol v súvislosti s povinnosťou súdu prvého stupňa rešpektovať právny názor vyslovený nadriadeným súdom spod obžaloby oslobodený, nie je možné nahliadať na následok v jeho materiálnom vyjadrení v podobe skutočnosti, že obžalovaný spôsobil škodu na majetku obce vo výške 415,05 Eur, ale na to, že odňal poslancom obecného zastupiteľstva hlasovaním rozhodovať o dôležitých otázkach života obce. Takýto postup je nepochybné v intenciách § 375 Tr. zák. vážnou ujmou na právach každého jedného poslanca obecného zastupiteľstva, nakoľko ide o neoprávnený zásah do výkonu nepriamej demokracie, čo je podľa názoru strany obžaloby v právnom a demokratickom štáte neprípustné. Ak by aj prokurátor pripustil odvolacím súdom v predmetnej časti trestnej veci obžalovaného vyslovený názor, je potom otázne, pri akej výške peňažného vyjadrenia negatívneho následku na majetku (práve) dotknutej, či tretej osoby je možné vôbec uvažovať nad naplnením slovného spojenia „vážna ujma na právach“. Aj naďalej sa preto domnieva, že odňatie hlasovacieho práva je vážnou, ba vo vzťahu k poslancom obecného zastupiteľstva najvážnejšou možnou ujmou na jeho právach spojených s výkonom jeho mandátu.

V prípade uvádzaného skutku pod bodom 3) obžaloby sa domnieva, že nie je na úvahe žiadneho subjektu práva, všeobecný súd pritom nevynímajúc, určovať, či vôbec a ak áno, tak aké následky so sebou vo vzťahu k účastníkovi (strane) konania prinesie právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie. Atribút právoplatnosti a vykonateľnosti má podľa názoru prokurátora objektívnu povahu a v prípade, že je nimi súdne rozhodnutie prostredníctvom vyznačenia príslušnej doložky a v súlade s príslušnými ustanoveniami právneho poriadku Slovenskej republiky opatrené, ich účinky nastávajú bez ohľadu na to, či sa dotknutý subjekt o nadobudnutí právoplatnosti alebo vykonateľnosti súdneho rozhodnutia dozvie alebo nie. Pripustenie opaku tohto záveru otvára pomyselnú Pandorinu skrinku, ktorá umožní dotknutým subjektom vyhnúť sa následkom pravidelne spájaným s atribútom právoplatnosti a vykonateľnosti súdnych rozhodnutí. Vo svetle očakávaní obžalovaného v tomto smere prezentovaných ním zvoleným obhajcom potom postačuje spochybníť oznámenie súdneho rozhodnutia adresátovi a toto ďalej mariť a vyhnúť sa tak následkom bezprostredne a pravidelne spojeným s právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím. Súčasne, ako je tomu aj v tomto prípade, do pozície páchatelov prinajmenšom protiprávneho konania, ak nie rovno trestnej činnosti, stavia osoby konajúce pod dojomom a na základe

právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, čo strana obžaloby v právnom a demokratickom štáte považuje za neprípustné.

S prihliadnutím na všetky vyššie uvádzané skutočnosti navrhuje krajskému súdu, aby odvolanie obžalovaného smerujúce proti odsudzujúcemu výroku napadnutého rozsudku ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia (prokurátor a obžalovaný Ing. P. V.) podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolania podané obžalovaným Ing. P. V. a prokurátorom boli síce podané oprávnenými osobami, v zákonom stanovenej lehote, avšak nie sú dôvodné.

Na úvod krajský súd pripomína, že v tejto veci už v minulosti bolo dvakrát súdom prvého stupňa rozhodnuté rozsudkom, ktorý bol v oboch prípadoch následne zrušený odvolacím súdom. Konkrétne rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/63/2014 zo dňa 29.11.2017 bol obžalovaný Ing. P. V. uznaný vinným v bode 1) z pokračovacieho prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 122 ods. 10 Tr. zák., v bode 2) z pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b) Tr. zák. (v spojení s § 122 ods. 10 Tr. zák.), v bode 3) z pokračovacieho prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a z pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., za čo bol odsúdený na úhrnný peňažný trest vo výške 2.000,- Eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol obžalovanému ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace. Obžalovanému bolo súčasne uložené nahradiť poškodenej obci Demänovská Dolina, IČO: 00 315 168, so sídlom Demänovská Dolina 258, okres Liptovský Mikuláš škodu vo výške 631,37 Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bola poškodená obec Demänovská Dolina so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na civilný proces. Na základe obžalovaným podaného odvolania bol predmetný rozsudok súdu prvého stupňa uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/38/2018 zo dňa 31.7.2018 z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. zrušený a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Následne Okresný súd Liptovský Mikuláš vo veci rozhodol rozsudkom, sp.zn. 3T/63/2014 zo dňa 5.11.2018, ktorým obžalovaného uznal vinným v bode 1) z pokračovacieho prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zák. (v spojení s § 122 ods. 10 Tr. zák.), v bode 2) z pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b) Tr. zák. (v spojení s § 122 ods. 10 Tr. zák.), v bode 3) z pokračovacieho prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a z pokračovacieho prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. Obžalovaný bol odsúdený na úhrnný peňažný trest vo výške 1.800,- Eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol obžalovanému ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bolo obžalovanému uložené nahradiť poškodenej obci Demänovská Dolina, IČO: 00 315 168, škodu vo výške 631,37 Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bola poškodená obec Demänovská Dolina so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na civilný proces. Na podklade opätovne obžalovaným podaného odvolania bol rozsudok súdu prvého stupňa znovu uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/10/2019 zo dňa 24.4.2019 zrušený z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. bola vec súdu prvého stupňa vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Naposledy súd prvého stupňa vo veci rozhodol v úvode špecifikovaným rozsudkom, sp. zn. 3T/63/2014 zo dňa 23.9.2019, ktorý je na podklade tak obžalovaným, ako aj prokurátorom podaných odvolaní predmetom aktuálneho odvolacieho konania.

Po dôslednom oboznámení sa s napadnutým rozsudkom, ako aj obsahom celého spisového materiálu krajský súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie postupoval plne v intenciách zrušujúcich uznesení Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2To/38/2018 zo dňa 31.7.2018 a sp.zn. 2To/10/2019 zo dňa 24.4.2019. Súd prvého stupňa sa dôsledne riadil vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu a vykonal úkony a dôkazy, ktorých vykonanie mu odvolací súd nariadil.

Ako už bolo uvedené vyššie, proti napadnutému rozsudku podali odvolanie tak obžalovaný Ing. P. V., ako aj prokurátor.

Obžalovaný Ing. P. V. podal odvolanie proti odsudzujúcemu výroku rozsudku pre skutok pod bodom 1) a právne kvalifikovaným ako pokračovací prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, za spáchanie ktorého mu bol uložený peňažný trest vo výške 600,- Eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 2 mesiace. Obžalovaný odvolanie podal tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste.

Na podklade obžalovaným Ing. P. V. podaného odvolania odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (skutku pod bodom 1/ právne kvalifikovaným ako pokračovací prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného Ing. P. V. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného Ing. P. V. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný Ing. P. V. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

V širších súvislostiach odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný Ing. P. V. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný Ing. P. V. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom a domáhal sa aplikácie tzv. materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného Ing. P. V., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný Ing. P. V. počas celého trestného konania sa necíti byť vinným zo spáchania žalovaného skutku pod bodom 1), odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného Ing. P. V. a na ktoré súd prvého stupňa podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný Ing. P. V. spáchal žalovaný skutok pokračovacieho prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zák. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný Ing. P. V. spáchal tento žalovaný skutok pod bodom 1) a vylúčiť prijatie iného záveru. Súd prvého stupňa sa rovnako tak dôsledne a správne vysporiadal s obhajobou obžalovaného, ktorou sa snažil zbaviť trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok pod bodom 1).

Odkazujúc v podrobnostiach na správne dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, keď súd vo vzťahu ku skutkovým zisteniam dôsledne vyhodnotil dôkaznú situáciu a správne sa vysporiadal aj s obhajobou obžalovaného, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, následne súd prvého stupňa postupoval správne a zákonne, keď protiprávne konanie obžalovaného Ing. P. V. pre skutok pod bodom 1), ktoré vyplynulo z dokazovania na hlavnom pojednávaní, právne posúdil ako pokračovací prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zák. (a pri zohľadnení § 122 ods. 10 Tr. zák.). Uvedené právne posúdenie protiprávneho konania obžalovaného Ing. P. V. zodpovedá stavu veci, ako aj všetkým zákonným hľadiskám, na ktoré musel súd prvého stupňa prihliadať. Súd prvého stupňa pritom v odôvodnení napadnutého rozsudku správne a logicky zdôvodnil právne posúdenie skutku práve ako pokračovací prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zák. V súvislosti s takouto právnou kvalifikáciou protiprávneho konania obžalovaného odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa plne stotožňuje.

Na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku ohľadne uznania viny obžalovaného pre skutok pod bodom 1) odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Ohľadne skutku pod bodom 1) sa krajský súd nestotožňuje s obhajobnou námietkou obžalovaného prezentovanou v konaní pred súdom prvého stupňa, že sa nejedná o trestný čin. Obžalovaný v tejto súvislosti nesprávne argumentuje tým, že v danom prípade jednotlivé čiastkové útoky nenapĺňajú všetky zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a to konkrétne, že výška škody pri každom z čiastkových útokov nedosahuje výšku malej škody podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. V tomto smere však krajský súd odkazuje na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. apríla 2018, Tpj 57/2017, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák. (publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 3/2018 pod poradovým číslom 26). V zmysle tohto stanoviska, formulácia „trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin" uvedená v druhej vete § 122 ods. 10 Trestného zákona znamená, že sa hodnota výšky spôsobenej škody alebo získaného prospechu pri jednotlivých čiastkových útokoch na účel posúdenia právnej kvalifikácie s p o č í t a v a .

Za nesprávnu považuje krajský súd aj ďalšiu argumentáciu obžalovaného, že v prípade skutku pod bodom 1) nemôže ísť o pokračovací trestný čin, ale sa jedná o dva samostatné skutky vzhľadom na časový odstup v podstate jedného roka medzi jednotlivými čiastkovými útokmi - odmenami, ktoré boli vyplatené hlavnému kontrolórovi obce (dňa 19.12.2011 a dňa 21.12.2012). V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na zákonnú definíciu pokračovacieho trestného činu v § 122 ods. 10 Tr. zák., ktorá v prípade pokračovacieho trestného činu vyžaduje, aby všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spájala o b j e k t í v n a súvislosť v čase. Vzhľadom na povahu odmeny vyplácanej obžalovaným kontrolórovi obce (vianočná, resp. koncoročná odmena) sa obžalovaný z časového hľadiska mohol žalovaného protiprávneho konania dopustiť len raz ročne. O pokračovací trestný čin a o zachovanie objektívnej časovej súvislosti ide aj v prípade, ak medzi čiastkovými útokmi uplynie d l h š í časový odstup z dôvodu konštrukcie skutkovej podstaty trestného činu, resp. zákonného časového horizontu plnenia právnej povinnosti, ktorá sa môže opakovať napr. každoročne. Toto je zvlášť aktuálne napr. pri trestných činoch daňových (o pokračovací trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 Tr. zák., pri ktorom je zdaňovacím obdobím spravidla jeden rok, ide aj vtedy, keď páchatel pokračuje v trestnej činnosti v niekoľkých po sebe nasledujúcich zdaňovacích obdobiach za splnenia všetkých zákonných podmienok pokračovacieho trestného činu podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. - R 27/2001).

Krajský súd nepovažuje za relevantnú ani obhajobnú námietku obžalovaného v konaní pred súdom prvého stupňa ohľadne skutku pod bodom 1), keď podľa jeho názoru do celkovej spôsobenej škody nemali byť zahrnuté aj odvody, pretože z nelegálnych príjmov a výdavkov nemožno štátu platiť legálne odvody a dane, nakoľko z nepráva nemôže nikomu, ani štátu, vzniknúť právo. Krajský súd dáva obžalovanému do pozornosti, že ak by sa nebol dopustil protiprávneho konania pod bodom 1), t.j. vyplatenia odmeny hlavnému kontrolórovi obce bez schválenia obecným zastupiteľstvom, nebola by obci vznikla škoda v celkovej výške 415,05 Eur, ktorá suma zahŕňa nielen kontrolórovi obce vyplatené odmeny, ale aj odvody a daňové povinnosti z týchto odmien. Kontrolór, ktorému boli na pokyn obžalovaného odmeny vyplatené, bol zamestnancom obce, vyplatené odmeny boli uvedené aj na jeho výplatných páskach, bolo preto povinnosťou obce podľa príslušných predpisov vykonať z týchto odmien príslušné odvody a splniť aj daňové povinnosti.

Súd prvého stupňa súčasne postupoval správne a v súlade so zákonom, keď v prípade spáchania tohto trestného činu pod bodom 1) obžalovaným dospel k záveru, že nie je na mieste postup podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. V tomto smere sa krajský súd stotožňuje s argumentáciou súdu prvého stupňa na str. 20 prvý odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktorú v podrobnostiach odkazuje. Na tomto mieste krajský súd na doplnenie poukazuje na skutočnosť, že zo strany obžalovaného sa jednalo o úmyselné a opakované protiprávne konanie. Podľa zákona o obecnom zriadení je starosta obce najvyšším výkonným orgánom obce, pričom podľa zákona o majetku obcí má okrem iného povinnosť chrániť majetok obce pred zneužitím.

Na trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného za skutok pod bodom 1) nič nemení ani obhajobná námietka obžalovaného (ktorú opakuje aj v rámci zdôvodnenia odvolania), že vyplatenie odmeny hlavnému kontrolórovi obce netajil pred poslancami obecného zastupiteľstva, tieto hlavnému kontrolórovi vyplácal v prítomnosti tak poslancov obecného zastupiteľstva, ako aj zamestnancov obce, pričom nikto z prítomných proti tomu nič nenamietal. V prípade trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného za skutok pod bodom 1) je podstatným, že podľa § 11 ods. 4 písm. j) Zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, schvaľovať odmenu hlavnému kontrolórovi obce prináleží výlučne obecnému zastupiteľstvu a teda v zmysle tohto zákonného ustanovenia uvedené nie je na výlučnom rozhodnutí a vôli starostu obce. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obžalovaného zo dňa 20.12.2019, v rámci ktorého prokurátor v súvislosti s touto odvolacou námietkou obžalovaného konštatuje, že nevedomosť hlavného kontrolóra obce, či poslancov obecného zastupiteľstva nemôže a ani nesmie byť ospravedlnením pre protiprávne konanie starostu obce.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie pre skutok pod bodom 1) a právne kvalifikovaný ako pokračovací prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Tr. zák. odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovanému Ing. P. V. v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite

odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému Ing. P. V. sa súd prvého stupňa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Súd prvého stupňa správne u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Aj keď obžalovaný má predchádzajúce odsúdenia zahladené, uvedené nič nemení na skutočnosti, že obžalovaný sa v minulosti dopustil trestnej činnosti, a preto u obžalovaného nemožno konštatovať poľahčujúcu okolnosť podľa § 37 písm. j) Tr. zák. Súd prvého stupňa teda správne u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť.

Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený peňažný trest vo výške 600,- Eur, s náhradným trestom odňatia slobody na 2 mesiace za zákonný a spravodlivý, zodpovedajúci potrebám tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Pri ukladaní trestu obžalovanému súd prvého stupňa správne zohľadnil aj dobu, ktorá od spáchania skutku uplynula. Pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovanému, v podrobnostiach krajský súd v tomto smere odkazuje na dôsledné a správne odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorou argumentáciou sa odvolací súd plne stotožňuje.

Z vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd odvolanie obžalovaného Ing. P. V. smerujúce proti výroku o uznání viny pre skutok pod bodom 1), ako aj proti výroku o treste za túto trestnú činnosť vyhodnotil ako nedôvodné a postupom podľa § 319 Tr. por. ho zamietol.

Na podklade odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného Ing. P. V. krajský súd ďalej preskúmaval správnosť a zákonnosť oslobodzujúceho výroku rozsudku ohľadne skutkov pod bodom 2) a 3).

Po splnení si prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu žalovaných trestných činov (skutku pod bodom 2/ právne kvalifikovaným ako pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b) Tr. zák. a skutku pod bodom 3) právne kvalifikovaným ako pokračovanie prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a pokračovanie prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý oslobodzujúci rozsudok tak pre skutok pod bodom 2), ako aj pre skutok pod bodom 3) výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Plniac si prieskumnú povinnosť ďalej krajský súd dospel k záveru, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, ako aj na ich základe súdom prvého stupňa učinené právne závery, že skutky pod bodom 2) a 3) nie sú trestným činom, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ako aj zákonu. Vzhľadom na to odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na správne a podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Len sama skutočnosť, že prokurátor sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktoré našli svoj odraz v oslobodzujúcom rozsudku ohľadne skutkov pod bodom 2) a 3), nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

V danom prípade je nesporným, že skutok pod bodom 2) sa stal. Pokiaľ obžalovaný ako starosta obce sám, bez schválenia obecného zastupiteľstva opakovane rozhodol o udelení odmeny hlavnému kontrolórovi obce, jednotlivým poslancom obecného zastupiteľstva Ing. T. L., Ing. P. O., Ing. Mgr. D. V., CSc., P. V., Mgr. K. A. protiprávne odňal právo hlasovaním rozhodnúť o schválení odmeny hlavnému kontrolórovi obce. Podľa § 11 ods. 4 písm. j) Zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené voliť a odvolávať hlavného kontrolóra obce, určiť rozsah výkonu funkcie hlavného kontrolóra a jeho plat, s c h v a ľ o v a ť odmenu hlavnému kontrolórovi.

Prokurátor sa však nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, že tento skutok pod bodom 2) nie je trestných činom, nakoľko podľa názoru súdu prvého stupňa takýmto konaním obžalovaného Ing. P. V. v pozícii starostu obce nedošlo k vážnej ujme na právach menovaných poslancov. Prokurátor zastáva opačný názor, že odňatie práva poslancom obecného zastupiteľstva hlasovaním schvaľovať odmenu hlavnému kontrolórovi obce je vážnou ujmou na ich právach. Prokurátor v odvolaní dôvodí tým, že nakoľko zákonodarca právo schvaľovať odmenu hlavného kontrolóra obce zveril kolektívnemu orgánu jednotky územnej samosprávy v podobe obecného zastupiteľstva, je dôvodné predpokladať, že predmetnú otázku považoval za natoľko dôležitú, že ju ponechal v pôsobnosti obecného zastupiteľstva, a teda o odmene hlavného kontrolóra obce je možné rozhodnúť výlučne hlasovaním. Hlasovanie v súvislosti s výkonom mandátu poslanca jednotky územnej samosprávy je pritom podľa prokurátora fakticky výlučnou možnosťou, ako spolurozhodovať o dôležitých otázkach v živote obce a realizovať tak výkon nepriamej demokracie, keďže poslanec obecného zastupiteľstva pri výkone svojho mandátu de facto zastupuje záujmy svojich voličov. Domnieva sa preto, že odňatie hlasovacieho práva poslancovi obecného zastupiteľstva skutočne nie je iba vážnou, ale najvážnejšou možnou ujmou, ktorá ho môže v súvislosti s výkonom mandátu poslanca postihnúť. V tomto smere pritom prokurátor nepovažuje za relevantné, k čomu konkrétne mohlo, respektíve malo uplatnenie hlasovacieho práva smerovať, veď už sám zákonodarca rozhodovanie o odmene hlavného kontrolóra obce zveril obecnému zastupiteľstvu. Vážna ujma na právach sa má v danom prípade týkať práv každej jednotlivej fyzickej osoby vykonávajúcej v rozhodnom čase mandát poslanca, nie predmetu hlasovania.

S vyššie prezentovaným názorom prokurátora v rámci podaného odvolania sa odvolací súd nestotožňuje a súčasne zastáva názor, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď obžalovaného Ing. P. V. pre skutok pod bodom 2) spod obžaloby prokurátora oslobodil z dôvodu podľa § 285 písm. b) Tr. por., lebo skutok nie je trestným činom. V tomto smere odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na podrobné a erudované zdôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorou argumentáciou sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

Ohľadne skutku pod bodom 2) je v tejto veci podstatným riešenie problému, či odňatie práva poslancom obecného zastupiteľstva hlasovaním rozhodovať o schvaľovaní odmene hlavného kontrolóra obce, je vážnou ujmou na ich právach.

Je nespochybniteľným, že k naplneniu objektívnej stránky trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 Tr. zák. sa zároveň vyžaduje spôsobenie v á ž n e j ujmy na právach, pričom vážnu ujmu na právach treba hodnotiť predovšetkým so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu, na povahu spôsobenej ujmy a na vzniknuté následky. V tomto kontexte potom odvolací súd nepovažuje za správny takýto zužujúci výklad prokurátora, podľa ktorého už samotné odňatie hlasovacieho práva poslancovi postačuje pre konštatovanie vážnej ujmy na právach, bez ohľadu na predmet hlasovania.

Zohľadniac predovšetkým vyššie uvedené kritériá pre posúdenie vážnej ujmy na právach poslancov na tento konkrétny prípad, keď z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že protiprávnym konaním obžalovaného bolo poslancom obecného zastupiteľstva odňaté na konci roku 2011 právo rozhodovať o schválení odmene hlavnému kontrolórovi obce vo výške 100,- Eur a o rok neskôr na konci roku 2012 o schválení odmene hlavnému kontrolórovi obce vo výške 150,- Eur, nemožno uvažovať o vážnej ujmou na právach poslancov obecného zastupiteľstva.

Súd prvého stupňa súčasne postupoval správne a v súlade so zákonom, keď obžalovaného Ing. P. V. oslobodil spod obžaloby prokurátora aj pre skutok pod bodom 3) právne kvalifikovaným ako pokračovací prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a pokračovaný prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. Aj v tomto smere odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na správne a erudované odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Aj v tomto prípade je nesporným, že skutok pod bodom 3) sa stal a obžalovaný Ing. P. V. v dobe od 17.7.2013 do 12.8.2013 používal osobné motorové vozidlo a platobnú kartu obce Demänovská Dolina a súčasne v tomto období prostredníctvom platobnej karty obce realizoval nákup pohonných hmôt v dátumoch a za sumy presne špecifikované v tomto skutku.

V prípade skutku pod bodom 3) prokurátor podal na obžalovaného Ing. P. V. obžalobu z dôvodu neoprávneného používania osobného motorového vozidla obce Demänovská Dolina, ako aj z dôvodu neoprávnených platieb prostredníctvom platobnej karty obce Demänovská Dolina v období od 17.7.2013 do 12.8.2013, pretože obžalovaný Ing. P. V. v tomto období už nebol starostom Obce Demänovská Dolina. Takýmto protiprávnym konaním mal obžalovaný podľa obžaloby spáchať pokračovací prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a pokračovací prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. K zániku mandátu starostu obce u obžalovaného Ing. P. V. došlo z dôvodu právoplatného odsúdenia pre úmyselný trestný čin trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/132/2012 zo dňa 29.11.2012 v spojení s uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/132/2012 zo dňa 5.6.2013 a v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tos/58/2013 zo dňa 17.7.2013, s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňa 17.7.2013.

Začiatok protiprávneho konania obžalovaného pod bodom 3) obžaloba vymedzila dňom 17.7.2013, kedy Krajský súd v Žiline uznesením sp.zn. 2Tos/58/2013 rozhodol o zamietnutí sťažnosti obvineného Ing. P. V. proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 1T/132/2012-142 zo dňa 5.6.2013, ktorým bol odmietnutý odpor obvineného Ing. P. V. proti trestnému rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/132/2012 zo dňa 28.11.2012.

V zhode so svojim predchádzajúcim zrušujúcim uznesením, sp.zn. 2To/10/2019 zo dňa 24.4.2019 odvolací súd opätovne poukazuje na podstatnú skutočnosť, že v prípade prečinu neoprávneného používania osobného motorového vozidla podľa § 217 Tr. zák., ako aj prečinu sprenevery podľa § 213 Tr. zák., sa jedná o úmyselnú trestnú činnosť. Pre trestnoprávnu zodpovednosť za trestnú činnosť pod bodom 3) sa preto vyžaduje preukázanie, že obžalovaný počnúc dňom 17.7.2013, a teda v priebehu žalovaného obdobia od 17.7.2013 do 12.8.2013 mal vedomosť o uznesení Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tos/58/2013 zo dňa 17.7.2013, s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňa 17.7.2013. V danom prípade vykonaným dokazovaním uvedené preukázané nebolo.

Vzhľadom na povahu žalovanej trestnej činnosti pod bodom 3) (úmyselná trestná činnosť) sa odvolací súd nestotožňuje s odvolacou námietkou prokurátora o nelegitímnosti požiadavky súdu, aby prokurátor preukázal, že obžalovaný v žalovanom období od 17.7.2013 (kedy bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tos/58/2013 zo dňa 17.7.2013) do 12.8.2013 mal vedomosť o uznesení Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tos/58/2013 zo dňa 17.7.2013. Nakoľko obžalovaný v prípade skutku pod bodom 3) sa mal podľa obžaloby dopustiť úmyselnej trestnej činnosti, v tomto prípade nemožno bez ďalšieho automaticky vychádzať z dátumu rozhodnutia krajského súdu, ale je nutné skúmať, kedy obžalovaný nadobudol vedomosť o tomto rozhodnutí (krajský súd rozhodoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu). Sám prokurátor v rámci podanej obžaloby v prípade obžalovaného zánik mandátu starostu obce viaže na uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tos/58/2016 zo dňa 17.7.2013, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o odmietnutí odporu obžalovaného Ing. P. V. proti trestnému rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/132/2012 zo dňa 28.11.2012, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania úmyselného trestného činu, v dôsledku čoho obžalovanému zanikol mandát starostu obce Demänovská Dolina.

K odvolacím námietkam prokurátora ďalej odvolací súd uvádza, že odvolací súd nespochybňuje inštitút právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tos/58/2017 zo dňa 17.7.2013, a to dňom 17.7.2013. V danej veci je však nutné rozlišovať dve roviny. V rovine právnej úpravy zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (konkrétne § 13a ods. 1 písm. d/) mandát starostu obce zaniká právoplatným odsúdením za úmyselný trestný čin, t.j. v danom prípade v nadväznosti na uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tos/58/2017 zo dňa 17.7.2013, dňa 17.7.2013. Druhou rovinou je však trestnoprávna zodpovednosť obžalovaného za úmyselnú trestnú činnosť pre skutok pod bodom 3), kde nevyhnutným predpokladom uznania viny obžalovaného je preukázanie vedomosti obžalovaného o predmetnom uznesení Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tos/58/2017 zo dňa 17.7.2013, v dôsledku ktorého došlo k zániku mandátu starostu obce u obžalovaného, a to v žalovanom období od 17.7.2013 do 12.8.2013, čo v danom prípade splnené nebolo. V tejto súvislosti odvolací súd na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku poukazuje na výpoveď svedkyne Mgr. K. A., ktorá vypovedala, že obžalovaný Ing. P. V. vystupoval ako starosta obce až do dňa 12.8.2013, kedy bol úrad prevzatý za prítomnosti poslancov obecného zastupiteľstva, zamestnancov úradu a zástupcu Obvodného úradu v Liptovskom Mikuláši.

K doplneniu odvolania prokurátorom na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom dňa 19.2.2020 odvolací súd poznamenáva nasledovné:

Pokiaľ prokurátor poukázal na účelovosť následného konania obžalovaného po vydaní trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/132/2012 zo dňa 28.11.2012 v snahe oddialiť zánik mandátu starostu obce, v tomto smere krajský súd uvádza, že predmetom dokazovania pred súdom prvého stupňa zo strany žaloby nebolo preukazovanie účelovosti konania obžalovaného, keď po vydaní predmetného trestného rozkazu následne využíval ďalšie inštitúty podľa Trestného poriadku. Ak prokurátor ďalej poukázal na skutočnosť, že trestný rozkaz Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/132/2012 zo dňa 28.11.2012 nadobudol právoplatnosť dňa 23.12.2012, k uvedenému odvolací súd dáva do pozornosti, že sám prokurátor v obžalobe v prípade skutku pod bodom 3) žalované obdobie vymedzil v nadväznosti na uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 2Tos/58/2013 zo dňa 17.7.2013, s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňa 17.7.2013, t.j. počnúc dňom 17.7.2013.

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovaného Ing. P. V. pre skutok pod bodom 3) spod obžaloby oslobodil, ďalej postupoval správne, keď poškodenú Obec Demänovská Dolina s nárokom na náhradu škody postupom podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázal na civilný proces.

Krajský súd potom v konečnom dôsledku odvolania prokurátora a obžalovaného Ing. P. V. ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol, a to z vyššie podrobne rozvedených dôvodov.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.